

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

n. 34.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1602. sarij alicuius chirographo, adesse etiam debebant testes eorum quæ dicebantur & fiebant, nec quidquam poterat inferri illis iniecijs; libri cuius nullæ copia; suspiciones immodicæ: Non cessit his animus; vera dico; in tanta solitudine, & tædio diuturni carceris nunquam serenior; illud Psalmi expertus sum in me impleri, *Cum ipso sum in tribulatione*; adeoque nec in monte Quirinali, ubi sub piæ memoriæ P. Fabio de Fabijs hausi primitias spiritus, nec in Romano Collegio, cælo altero, sub P. *Benedicto Iustiniano*, diuinam bonitatem magis in me quam isthic effusam sensi: sit Deus meus benedictus in sæcula.

XXXIV. Excubabant interim amici in omnem occasionem opitulandi; fuitque cuiusdam è nostris industriâ res eo deducta, vt Princeps Rupertus, qui Regi militabat, concederet commutationem cum quocunque ex octo vel decem captiuis quos tenebat Salopiæ. Res erat Commissarijs gratissima; Præfectus ipse armorum boni nuntij baiulus esse voluit, significauitque adesse tubicinem: gratulantur ciues, gaudent meæ causæ tam potentis reperiri patronos: accingebam me ad iter, neque equum ignobilem adpromiserat Præfectus; do me quieti certus me postero die migraturum. At somnium fuit. Chiliarcha ille qui dixerat se nouisse me Gandau, hic rursus euomit virus: adit Commissarios: clamat incapacem me esse beneficij, vt qui proditor sim & læsæ Majestatis reus. Vix paululum somni gustaueram, auocor ad Concilium bellicum & commissarios Parlamenti: frustra erat tergiuersari: itaque haud segniter ad aliam me scenam comparau: de via conuersus ad Deum obnixè rogau vt memor promissi dignaretur mihi adesse, & minimè sollicito quid essem responsurus, os illud & sapientiam largiri cui non possent resistere omnes aduersarij. Ingresso in Concilium, ad mensam benè longam cinctam vndequaue Chiliarchis, eorum locum tenentibus, & alijs officialibus, datur sedes inter Præsidem confectus & accusatorem illum meum quem sæpius dixi: habebat iste chartas in sinu aliquas quas per interualla versabat. Cùm incidisset sermo de domo in qua fueram captus, accusationem contra me sic instituit: Inprimis quòd facta deditio ego contra pactas condiciones non comparuerim, quòd me absconderim, quòd fuissèm ex latibulo vierutus, quòd in ea domo pluribus annis vixissèm occultus nomine ementito, quòd multorum regnorum paragrator, literatus & cælebs sacellum habuerim magnificum, passim pro Sacerdote ipse habitus: denique vt hoc postremum, quòd caput est, præbaret, ostendit scriptum quoddam Roma datum ante quinquennium, Patentes scilicet literas de facultatibus cuidam Rodulpho Noëllø concessis, cuius nomen & literas mihi volebat affingere, & hinc euincere me Sacerdotem esse, subornato ad probationem puero qui iuratus mentiretur hoc ipsum me esse confessum. His dictis, detecto capite assurgit, & iam, inquit, de mea fide agitur, atque vtrum plus huic homini quam mihi tribuendum iudicetis. Iussus à præside dicere, erectus in pedes, & nudo capite respondi in hunc fere modum. Viri nobiles: habetis me hic affectum ætate, fractum viribus, è primo excitum somno, adeoq; haud satis idoneum vt ordinatè referam quæ contra me hic tam studiose congestis, si quid exciçat

excidat cui satis factum quis cupiat, dignetur me memorem reddere Atque vt à calee retexam vbi is pedem posuit, tantum abest vt isti ego me sacerdotem esse confessus sim aliquando, vt nè verbum vnquam, neque verbi apicem sim illi locutus vel ille mihi; cumque id iterum atque iterum affirmassem, paratus per sancta *Iesu* Euangelia iurare, subpuduit hominem suæ impudentiæ, quam tegere quoquo modo conatus est cum diceret saltem famulo quem ad memiserat insinuasse me quidpiam huiusmodi. Apage, inquam, cum tuo famulo, qui quod vehementer vultis hoc probatum esse præsumitis. Deinde quid est criminis abijisse peregre in exteras regiones? An ideo sacerdos? Quot peregre euntium millia etiam apud vos sunt? quam pauci Sacerdotes. At caelebs sum: Nec solus sum, neque omnes caelibes sunt sacerdotes. Sed quorsum latebam quando alij se siltabant? Quis quæso hosti triumphanti libenter se credit si possit impunè se subducere? Nemo certè aiebant ipsi Iudices. Ego vero pactam pecuniam iam ante solueram; per conditiones, quas dicis, liberum debebat esse mihi frui sede mea, aut postero die relinquere, si mihi esset cōmodius; quis ruptis conditionibus interturbauit? Tum quod ad latebras attinet, ego clauo die & loco patentissimo sponte occurri Locum-tenenti, non vi tractus; vocetur ille, eius testimonio euincam. De sacello, respondeo, Non esse nos Atheos, aut homines qui syluas aut lucos consecrant, aut horrea, vt quidam, si quis est domi locus, honestissimum dedicamus sacris vsibus, neque apparatus est vilis, si suppetat facultas vasa cum reliquo instrumento sunt argentea vel etiam aurea. At, inquit, vnus aliquis Altari seruebat, & quis alius præter te? Neque hoc necesse est, inquam; nunquam desunt apud nos qui hunc mihi honorem ambitiosè surripiant. Et hi sunt (ait alter) quos scire est operæ pretium vbinam sint: effare: subrisi: Et quem me esse fingis obsecro vel facere vis? Proditorem? Tum alius, Viginti sunt, inquit, in vicinia qui te eius domus sacerdotem appellant. Erras bone vir, inquam, plus quadraginta sunt, & plus centum qui hoc ex errore, vel malicia dicunt. At cur ego tot annos occultus? Ego occultus? nemo in paræcia vir bonus est qui me non nouerit, & mentam meam; nullus coctor ceruiciæ, piscator nullus, nullus laneo qui non mei commercij fuerit cupidissimus; Vestigialium collectoribus, cæterisq; officialibus nemo me notior; si qua contributio in pauperes facienda fuerit, si quod symbolum conferendum ad matrimonia egenorum cohonestanda; præsto erat semper meus nummus, meoque nomine publicè offerebatur. Hoccine est vitam occultè degere? Venationes, aucupia, gallinaceorum duella, globi lusorij aliorum sunt delitiæ; mihi non ita arident; & odi popinam, gratam multis stationem; nec tamen carui meis recreationibus, honestorum virorum consortio, hortis, syluis & similibus; nè canis quidem vllus erat in meo oppidulo qui me prodeunte tanquam non ante viso allattaret, tam eram singulis notus.

XXXV. At quid de puero respondes, cui agnouisti te esse Sacerdotē? de puero? nihil, sed ad vestram sapientiam prouoco, Iudices, an probabile, an